

[Ninn-Hansen]

at undgå atomkrigen og for at sikre freden. Det var saglige, rigtige og logiske betragtninger, der blev fremsat.

Det kan jo ikke være meningen, at de vestlige demokratiske lande blot skal lade stå til og foretage en sikkerhedsmæssig afklædning over for diktatorlandene. Det ville være at svigte demokratiet. Vi har jo eksempler nok på, hvor aggressivt diktaturstater kan optræde, når de ikke får deres vilje. Vi har eksemplerne fra Afghanistan med Sovjetunionens aggressive optræden, fra Polen, hvor styret forhindrer menneskerettigheder, som vi anser for selvfølgelig, og nu fra Falklandsøerne, hvor vi ser, hvordan det argentinske diktatur har fremkaldt en krigssituation. Der kan man se, hvor farlige diktaturstater kan være for landenes selvstændighed og for folks ønsker om at leve i frihed.

Derfor er det også rigtigt, som udenrigsministeren gør det, at fastholde vor ubetingede solidaritet med de lande, vi samarbejder med i NATO og i EF. Udenrigsministeren kan tilmed, som han gjorde det i slutningen af sin tale, glæde sig over, at han som baggrund for denne vestlige solidaritet, som vi hører til, har et meget stort flertal i folketinget.

Når vi tænker tilbage på de udenrigspolitiske forhandlinger, der har fundet sted i denne samling – og dette er vel til en vis grad en status over disse – så kan jeg ikke erindre nogen situation, hvor ikke mindst fem partier har stået sammen om vor udenrigspolitik. Jeg mener, at socialdemokratiet og det konservative folkeparti, venstre, CD og kristeligt folkeparti har været enige om de spørgsmål, der har været drøftet. Fremskridtspartiet også med en enkelt afvigelse vedrørende spørgsmålet om sanktioner i forhold til Argentina og måske også enkelte andre. Det radikale venstre har også haft enkelte afvigelser. Men i mange situationer kan man selvfølgelig sige – og det synes jeg er glædeligt – at det er syv partier, altså et helt afgørende flertal i folketinget, der står bag vor udenrigspolitik.

Så kan man jo undre sig over, hvis man betragter udenrigspolitikken som noget væsentligt, at det er spørgsmål om ølafgifter og jobskabelsesbestemmelser, der er mere afgørende for, hvordan den parlamentariske placering bliver i landet og i folketinget, end dette, at så mange står bag en væsentlig politik.

Må jeg stille et spørgsmål til SFs sædvanlige udenrigspolitiske ordfører, hr. Gert Petersen, som jo altid har lagt megen vægt på udenrigspolitiske drøftelser, og som jeg også går ud fra kommer til stede i løbet af debatten. Hans venlige partifæller vil måske referere mit spørgsmål.

Jeg så nemlig hr. Gert Petersen sige for en lille uges tid siden, at den øjeblikkelige politiske situation skulle klares igennem et valg, for så ville vi få et arbejderflertal. Hvis nu man fulgte hr. Gert Petersen og fik et valg her lidt på den anden side Sankt Hans – det er tilfældigt, jeg nævner Sankt Hans i forbindelse med hans opfordring til et valg – hvad vil hr. Gert Petersen så bruge det arbejderflertal til? Er det hans opfattelse, at han i de spørgsmål, han anser for væsentlige, kan få nogen forandringer, hvis han skulle få sit arbejderflertal? Regner han med, at han kan flytte udenrigsministeren, statsministeren og de andre, hvis de får ham ind i et flertal? Jeg håber, hr. Gert Petersen vil svare på spørgsmålet, og jeg henstiller meget, at udenrigsministeren gør det, for vi må selvfølgelig være interesseret i svaret, når et parti, der optræder som en slags støtteparti til regeringen – i hvert fald i visse spørgsmål – og har været med til at etablere denne regering, kommer med et videregående ønske om en parlamentarisk placering. Jeg vil gerne have et svar, meget gerne af statsministeren, når han kommer, men ellers af udenrigsministeren. Det ændrer da ikke noget på socialdemokratiets stilling i sikkerhedspolitikken, i vor tilslutning til EF, i medlemskab af NATO, og hvad vi kan nævne alt sammen, det ændrer da ikke en tøddel i dette, om hr. Gert Petersen får sit flertal, eller – hvad nogle jo også taler om kan ske – hvis socialdemokratiet f.eks. skulle komme i opposition. Jeg håber, jeg får en sådan klar tilkendegivelse af udenrigsministeren eller statsministeren angående dette. Det synes jeg må have en interesse.

Jeg håber også at få et svar fra hr. Gert Petersen. Jeg tror, der er sandsynlighed for, at det så vil afsløre sig, at hr. Gert Petersens ønske om et arbejderflertal ikke er udstrakt til et ønske om at ændre en politik på det vitale område, vi her diskuterer. Det er et ønske om at bevare sit sædvanlige propandafelttog vedrørende denne sag, for man ved meget godt, hvad statsministeren og udenrigsministeren vil svare. Derfor bliver det